

Творчий шлях

Спочатку його звали просто Олешком, потім дядею Олегом. Був він високий і худий, від чого здавався ще вищим, і мав ніжне велике серце. До нього завжди тягнулися серця і дорослих, і дітей. Особливо любили дядю Олега діти, бо мали від нього пораду й поміч: він і шину велосипеда залюбки підкачає, і виплутає завислого між гілок змія, і казку розповість, і пісню заспіває. А він так само щиро любив їх, мріяв, аби всі вони росли чесними й чемними, аби любили рідну землю і шанували працю. Може, саме тому дядя Олег став дитячим письменником Олегом Васильовичем Буценом.

Олег Васильович належав до того героїчного покоління, – а народився він 4 березня 1923 року у місті Києві, – яке, тільки-но закінчивши школу, змушене було взяти в руки зброю, щоб захистити рідну землю від навали німецьких фашистів.

Дитинство ж його пройшло у веселих розвагах і цікавих походах. Хлопчик захоплювався моделюванням літаків, робив радіоприймачі, любив малювати і, звісно, зачитувався книжками. Мандруючи стежками рідного краю, він мріяв про подорожі — не менш як у джунглі Африки чи на Південний полюс. "Та не так часто діється, як в дитинстві мріється", – любив повторювати в зрілому віці Олег Васильович. Тільки закінчив десятирічку, як почалася війна. Усі мрії дитинства зміни-

лися на шинель і гвинтівку. Після закінчення Тбіліського авіаційного училища юнак воював на фронтах Другої Світової аж до Дня Перемоги. Служив він у військовій авіації, багато побачив і пережив, проте не любив згадувати як воював, і написав про війну лише два оповідання – "Хлоп'ята" і "Солдатський подарунок". Розповідає він у них про незламну мужність і велику доброту наших воїнів. Таким сильним, мужнім і добрим, як його герої, був і він сам.

По закінченні війни, після демобілізації Олег Васильович 1946 року вступає до Київського державного університету на філологічний факультет, якій закінчує у 1951-му. І все своє подальше життя присвячує дітям: деякий час вчителює на Тернопільщині, потім працює на радіо, в редакції для дітей та юнацтва, далі – і до кінця свого короткого життя – редактором у видавництві дитячої літератури "Веселка", був першим редактором-упорядником календаря "Дванадцять місяців", що почав виходити у "Дитвидав" з 1958 року.

Саме у цей час і пише Олег Буцень свої найкращі твори для дітей. Його оповідання звучали по радіо, друкувалися в журналах "Малятко", "Барвінок". А 1959 року побачила світ його перша книжка. Вона називалась "Що розповів калачик". За нею виходять друга, третя, четверта... Переважна більшість книжок Олега Буцень випущена видавництвом "Веселка". Це, зокрема, збірки оповідань для малят. Окремі твори автора друкувалися в щорі-

чниках "Календарик-дошколяр", у збірниках "Перший раз – у перший клас", "Веселі пригоди", "Слово до слова – весела розмова".

Писав він не кваплячись, обдумуючи кожне речення, кожне слово. Своїми планами і задумами часто ділився з друзями, з товаришами по роботі. Бувало, годинами розповідав про бачене й чути. "Знаєте, – каже якомось, – був нещодавно в лісі. Лежу під сосною, на небо дивлюся, замислився. Раптом: кап, кап... Що за дивина? Небо як вимито, ані хмаринки. А тут дощ! Приглядаюся, – а то мурахи капають! Поспішають, бач, до хати, поки сонце не сіло. Без парашутів стрибають. Напишу..." І написав. Оповідання зветься "Наше відкриття". І котре б з оповідань ми не взяли – воно правдиве, в ньому є щось нове, цікаве, воно чомусь повчає, від чогось застерігає.

Є у автора й казки про природу. Діють у цих казках хоробрі муравлики, квіти, гриби – вся наша навколишня природа. Письменник ніби закликає пильніше придивитися до їхнього життя, бо того, хто уважний, справді чекають несподівані й прекрасні відкриття. Дитячі радощі й пустощі, невдачі й перемоги – справжнє життя вирує в оповіданнях та казках Олега Буцень.

Творам Буцень притаманні простота й прозорість, сердечність і щирий оптимізм, м'який гумор. І трохи смутку. Бо його твори – це він сам, такий лагідний і

привітний, такий душевно сильний, хоч завжди тяжко хворий.

Олег Васильович Буцень помер 11 жовтня 1986 року. Він мріяв написати ще багато книжок, але не встиг. Важка недуга передчасно зломилася його, та не зломилася мужньої душі письменника, що живе й житиме в його книжках.

Твори письменника:

Город узимку: оповідання; / – О. Буцень. – Київ: Веселка, 1988. – 16с.

Наше відкриття; оповідання / – О.Буцень. – Київ: Веселка, 1977. – 117с.

Перші канікули: оповідання / – О. Буцень. – Київ: Веселка, 1973. – 80с.

Солодкий дощ: казки та оповідання / О.Буцень. – Київ: Школа, 2006. – 208с.

Так чи не так: оповідання / О. Буцень. – Київ: Веселка, 1988.-16с.

Література про життя та творчість:
Редактор "Дванадцяти місяців" // Шкільна бібліотека. – 2018. – № 2. – С. 17-18

"Та не так часто діється, як в дитинстві мріється" // Шкільна бібліотека. – 2018. – № 9. – С. 50-53

Електронні ресурси:

<https://megaznaika.com.ua/butsen-oleh/>

<https://ukrtvory.in.ua/oleg-bucen/>

https://ukrlit.ucoz.ua/publ/b/bucen_oleg/oleg_bucen_biografija/61-1-0-358

<https://svitppt.com.ua/chitannya/tvori-olega-bucenya1.html>

Комунальний заклад "Запорізька обласна бібліотека для дітей "Юний читач" Запорізької обласної ради

69006

м. Запоріжжя
вул. В. Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62
236-85-63
236-86-27
236-86-49

Факс: (061) 236-85-62

Ел. пошта: zobd@ukr.net

Сайт: zobd.zp.ua

Комунальний заклад
"Запорізька обласна бібліотека
для дітей "Юний читач"
Запорізької обласної ради

**Мрії і відкриття
Олега Буценя**

Бібліографічна довідка

**Запоріжжя
2023**